

Roxana CROITORU

Lectură corectă

Regizorul Petre Bokor (stabilit în Canada) revine pe scena Teatrului Maghiar din Cluj, cu una dintre cele mai aplaudate comedii bulevardiere contemporane, **Scandal la Operă** (*Lend Me a Tenor*) de Ken Ludwig.

Tradusă în șaisprezece limbi și jucată de la premiera absolută (1985), până în prezent, în peste douăzeci și cinci de țări. Autorul ei a fost încununat cu Premiul *Olivier* pentru cea mai bună comedie, cu Premiul *Tony* și alte importante premii ale criticii.

Foarte bine scrisă, piesa nu se supune decât unui imperativ, acela de a amuza publicul. Cavalcada situațiilor se succede în ritm îndrăcit, supuse fiind realizării surprizei comice în primul rând, totul dezinvolt, cu claritate, pentru ca publicul să urmărească cu interes și fără efort acțiunea. Într-un cuvânt, comedie caracterizată printr-o accentuată convenționalitate și teatralitate.

Încurcăturile sunt acceptate ca verosimile de public, din rațiuni de amuzament; la fel și muzica, producătoare de iluzie (altfel foarte bine alese arii celebre din opera italiană, interpretate de nu mai puțin celebrul tenor Pavarotti).

Acțiunea nu e complicată, dar strânsă, dinamică. În elegantul apartament al unui hotel dintr-un oraș de provincie american este așteptat pentru spectacolul serii, *Otello* de Verdi, un important tenor italian.

Vedeta sosește cu întârziere, agită spiritele și dezlănțuie cavalcada situațiilor-surpriză, quiproquouri, travestiuri, calambururi într-o îngroșare comică caricaturală.

BOÉR Ferenc și GALLÓ Ernő.

Prioritatea revine evenimentelor, acestea de regulă polarizează interesul publicului. Mersul acțiunii pune în cauză pasiuni și caractere, este asigurat prin manevre de fapte și situații. Personajele, cu aspect de marionetă, nu au o individualitate proprie, mai bine zis sunt schematizate și îngroșate cu mare relief în enorm, de unde reiese caricatura, efectul comic.

Distribuția, abil aleasă, susține contrastul: tenorul italian *Tito Merelli* (Hatházi András), bărbat impunător, e înlocuit în spectacol – după ce a consumat o supra-doză de somnifere și se presupune că a decedat – de un modest corist pîrpiriu și obedient, *Max* (Galló Ernő), aspirant la mâna fiicei directorului Operei. Și comicul coristului e dus mai departe în relație cu fiecare dintre personaje – cu directorul autoritar și impulsiv (Boér Ferenc), cu fiica acestuia *Maggie* (Györgyjakab Enikő), ce-l depășește cu un cap, pe care o adoră, ș.a.m.d. Interpretările sunt fără cusur: știința și pofta de joc susțin talentul în individualizarea fiecărui personaj.

Spațiul de joc, clar definit într-un decor elegant, ca de altfel și costumele, funcționează supus necesității acțiunii rapide, în care un loc important îl ocupă patul și numeroasele uși ce permit apariția surprizelor.

Și totuși, ce îi lipsește acestui spectacol citit corect și bine interpretat?

Rafinamentul, subtilitatea, misterul pe care le-am admirat pe aceeași scenă cu câțiva din aceiași interpreți în spectacolul de gen, *Crima din strada Lourcine* regizat de regretatul Vlad Mugar.

Teatrul Maghiar din Cluj-Napoca – Scandal la operă de Ken Ludwig. Regia: Bokor Petre; dramaturgia: Nagy Noémi Krisztina; decor: Puiu Antemir; costume: Anca Marcu; mișcare scenică: Sinkó Ferenc; conducerea muzicală: Incze G. Katalin. Cu: Galló Ernő (*Max*), Györgyjakab Enikő (*Maggie*), Boér Ferenc (*Saundres*), Hatházi András (*Tito Merelli*), Kató Emőke (*Maria*), Szűcs Ervin/Balla Szabolcs (*Liftierul*), Vindis Andrea (*Diana*), Borbáth Júlia (*Julia*). Data premierei: 18 ianuarie 2006 (spectacol văzut în luna aprilie).

BORBÁTH Júlia și BOÉR Ferenc.